

Un somni

written by Pere Grau i Rovira | 19 de setembre de 2022

Després de les forçades “vacances” a les quals m’ha obligat una greu operació i en reprendre aquesta tasca (ni que sigui a poc a poc i esporàdicament), em trobo que a política catalana no sols no ha canviat res sinó que en molts aspectes anem de mal en pitjor.

He llegit estupefacte que Junqueras havia parlat dels catalans com un dels pobles d’Espanya i, ara, refusant la iniciativa de l’ANC de preparar-ho tot per una DUI a finals de l’any que ve, diu tan tranquil que la independència no és qüestió de temps sinó d’afermar majories i que el camí de la negociació és imprescindible. Caram, si fins i tot el més negat pot veure que si passa molt de temps, el desencís en lloc d’afermar majories les dissoldrà com un terròs de sucre en el cafè. I que les negociacions només tenen objecte quan ho són de debò i no un diàleg entre sords, un atzucac que ho ajorna tot per la setmana dels tres dijous. Són evidents les ganes de minimitzar el missatge popular de la darrera Diada, però encara que els habituals corifeus d’ERC a la premsa cantin la mateixa cançó del seu líder, crec que som legió els que pensem molt diferent.

Jo, dinosaure matusalèmic, recordant la cèlebre frase de Martin Luther King “I have a dream”, també m’he permès un somni. La primera empenta me la va donar un article recent del gran Vicent Partal en el qual proposava de fer un referèndum d’independència al mateix temps que els escocesos i com que la iniciativa (en la situació actual) difícilment vindria de la Generalitat, hauria de ser la societat civil que amb les seves organitzacions ja existents (nacionals, comarcals o locals) treballessin des d’ara perseverantment per fer-ho possible. Ningú no diu que sigui fàcil ni que no exigeixi sacrificis de part dels que lluitin per aquesta fita. Però ningú no ens pot assegurar tampoc que sigui inútil ni impossible.

L'anunci d'una possible llista cívica a les pròximes eleccions, que tant ha alarmat i indignat els partits actuals (ells s'ho han guanyat a pols) seria, crec jo, un pas important. I en el meu somni, veig unes eleccions en què la llista cívica transversal guanya prou escons per espatllar totes les combinacions usuals entre els escalfacadires. I veig tots els grups organitzats (delegacions de l'ANC, d'Òmnium, del Consell per la República, i potser fins i tot associacions que no tenen res a veure amb la política) treballant a l'ombra preparant-ho tot per fer un referèndum l'octubre de l'any que ve. I veig com el referèndum es fa malgrat totes les oposicions de dins i de fora, i el resultat rotund posa a Espanya en una situació més que difícil davant del món.

De moment només és un somni. Però ja sabem allò que les utopies d'avui són les realitats de demà. Amics, fins al pròxim article que espero que no trigui tant com ha trigat aquest.